

VOLTA

James
Patterson

edice
KIO KAN

Copyright © 2013 by James Patterson
Translation © Jan Mrlík, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu MISTRESS
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-636-8

SÉRIE DETEKTIV ALEX CROSS

A PAVOUK PŘICHÁZÍ
SBĚRATEL POLIBKŮ
JACK A JILL
KOČKA A MYŠ
TANEC SMRTI
SPIRÁLA ZLOČINU
CHUŤ KRVE
ČTYŘI SLEPÉ MYŠKY
VE ZLOMKU VTEŘINY
MISTR ZLOČINU
POŠTA OD MARY
NEDOSTATEK DŮKAZŮ

PODRAZ
ČERNÝ TYGR
UVIDÍŠ, ZEMŘEŠ
MISTROVSKÝ TAH
ZABÍT ALEXE CROSSE
POSEDLOST
ŠŤASTNÉ A VESELÉ
PŘÍMÝ ZÁSAH
CITLIVÉ MÍSTO
HODINA PRAVDY

SÉRIE ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

PRVNÍ MUSÍ ZEMŘÍT
DRUHÁ ŠANCE
KAŽDÝ TŘETÍ DEN
ČTVRTÝ V POŘADÍ
PÁTÝ JEZDEC
ŠESTÝ CÍL
SEDMÉ NEBE
OSMÉ DOZNÁNÍ

DEVÁTÝ SOUD
DESÁTÉ VÝROČÍ
JEDENÁCTÁ ROZHODNE
DVANÁCTÉ ZLO
OSUDNÁ TŘINÁCTKA
ČTRNÁCTÝ HŘÍCH
PATNÁCTÝ SKANDÁL
ŠESTNÁCTÁ LEŽ

SÉRIE PRIVATE

SOUKROMÉ HRY
PODEZŘELÝ Č. 1
SOUKROMÁ PRAVIDLA

JEN PRO ZVANÉ
PASTÝŘ

SAMOSTATNÉ TITULY

HRA NA SCHOVÁVANOU
DENÍK – ROMANCE
LÍBÁNKY
DŮM NA PLÁŽI
STOPY V PÍSKU
ZÁLUDNÉ VLNY
BIKINY
VÝSTRAHA
OKO ZA OKO

OKAMŽIK PŘEKVAPENÍ
POHLEDNICE SMRTI
PROVINILÉ MANŽELKY
NEZNÁMÝ SOUPEŘ
DOKONALÁ ILUZE
SMEČKA
DRUHÉ LÍBÁNKY
NEROZLUČNÝ PÁR
VADÍ, NEVADÍ

*Nesmírně talentované
Sally McDaniel-Smithové
za pomoc s touto knihou
a za uchování mé přičetnosti
během uplynulých šesti let.
D. E.*

Kapitola 1

Tak se podívejme, co má ve skřínce s léky. Tedy dokud jsem ještě tady.

Ovšem opatrně. Než rozsvítíš, zavři dveře koupelny. Ostatek jejího bytu tone ve tmě. Nejlepší bude nechat to tak.

Tak co tu máme... Pleťové vody, krémy, zvlhčující přípravky, balzám na rty, ibuprofen. Co léky? Amoxicillin na zánět dutin... Lorazepam, ten je proti pocitu úzkosti...

Diana trpí úzkostmi? Hrome, proč by *ona* měla zažívat nějaké úzkosti? Je to ta nejvyrovnanější žena, jakou znám.

A co je tohle? Cerazette... antikoncepční přípravek. Ona bere pilulky? Diana bere antikoncepční pilulky? Nikdy se mi o tom nezmínila. Se mnou žádný sex nemá. Tedy aspoň prozatím. S kým tedy asi souloží?

Pokaždé když si myslím, že už jsem tě přečetl, Diano, mi rychle připomeneš, jak jsi tajemná. *Tajemství schované v hádance skryté v záhadě* – to je hláška Joea Pesciho z filmu *JFK*, ačkoli poprvé tuhle větu vyslovil Winston Churchill v roce 1939 v rozhlasovém projevu, když popisoval Rusko. Prezident Roosevelt, který se během války s Churchilllem velice sblížil, mu jednou napsal: *Je zábavné žít v jednom desetiletí spolu s vámi.*

Diano, je zábavné žít v jednom desetiletí spolu s tebou. Ted' promiň, ale podívám se ti do šatny v ložnici.

Stejný postup: vejít, zavřít dveře, pak teprve rozsvítit. Zamezit tomu, aby světlo proniklo do ostatních částí bytu.

Páni. Nejméně sto párů bot, puntičkářsky srovnaných. Loďičky na jehlovém podpatku od Stuarta Weitzmana. Černé kozačky pod kolena z krokodýlí kůže, to je Manolo Blahnik. Boty na podpatku od Rogera Viviera se špičkou z růžového

saténu. Červené boty značky Jimmy Choos. Růžové večerní sandály Escada. Černé lodičky Chanel, vhodné na zasedání správní rady nebo do pětihvězdičkové restaurace.

Woodrow Wilson dával přednost bílým plátěným střevícům, které nosil k lněným oblekům. Lincoln měl ze všech prezidentů největší nohu, velikost 47, naopak Rutherford B. Hayes nosil nejmenší boty velikosti 40.

Budete mi muset prominout. Myšlenky se mi někdy zatoulají poněkud stranou. Jsem něco jako Mojžíš při pochodu přes poušť. Ovšem ten pro to měl lepší vysvětlení. Taky trpěl vadou řeči, na rozdíl ode mě, když nebudeme počítat, že někdy úplně nevhodně vypustím z huby naprostou pitomost.

Jenže to by bylo na dlouhé povídání, takže zpátky k řádně naplánovanému postupu: šatna lady Diany. A copak je to tady, pověšené za řádkou oblečení, skryté před všemi čumily až na ty nejvzlezlejší voyeury? Hmm...

Kožené vestičky a kukly. Řetízky a bičíky. Vibrátory různých druhů a barev. Jeden je fialový a na konci zahnutý (to netuším proč). Většinou mají tvar mužského údu, některé jsou však opatřeny různými přívěsky neznámého účelu. Černé korálky na šňůrce. Piercing do prsních bradavek – to jsem myself poznal. Krémy a emulze. Dlouhé žluté pero...

Tu jsem v jediném okamžiku cosi uslyšel, uviděl a ucítil – pohyb napříč přes koberec, něco se mi otírá o nohu a obchází mě...

„Ahoj Skoříčko,“ pozdravím, hned jak se rozplyne okamžik hrůzy a přestane mrazení v zádech. Dianina tříletá habešská kočka. Slovo *habešský* znamená etiopský, ale má se za to, že tohle plemeno pochází z Egypta. Není to divné? Habešanky mají větší uši a delší ocásky než většina ostatních koček. Srst mají u kořínků světlejší než na konci, a tím se může chlubit jenom několik dalších kočičích plemen. Povídal jsem Dianě, že své kočce má říkat spíš Karamelka, protože by to přesněji vystihovalo barvu její srsti. Kromě toho mám radši karamel než skořici, zvláště karamelové žvýkáci bonbony.

Dobře, tak zpátky do práce. Zhasínám světlo v šatně, než otevřu dveře – v celém bytě je pořád všude tma. Připadám si jako Paul Newman ve filmu *Zloděj*.

Začnu v ložnici. Po straně, poblíž balkonu, stojí stůl. Vedle něho na stěně několik elektrických zásuvek. Do dolní zásuvky adaptér na stejnosměrný proud a šňůru od něho protáhnu za závěsem kryjícím okno a konec volně položím za stůl. Vypadá to jako docela běžný adaptér k počítači nebo nějakému přístroji. Ve skutečnosti je to pohybem aktivovaná kamera s vysokým rozlišením a záznamovým zařízením, které uchová v paměti dvaatřicet hodin barevného záznamu dění v místnosti. Kdyby to bylo nezbytné, je možné ji přepnout na průběžné natáčení, ale aktivace pohybem je v tomto případě příhodnější. Tuhle věčičku mám rád, protože nepotřebuje baterii, když je zastrčená přímo v zásuvce. A nevysílá žádný signál, jen pořizuje záznam na SD kartu, kterou je pak možné přehrát na počítači, takže se přístroj nedá odhalit vyhledávačem odposlouchávacích zařízení.

Držím se při podlaze a přesunu se do Dianina hlavního obývacího prostoru, což je velká otevřená část bytu sdružující malý kuchyňský kout a velký obývací s jídelnou. Její byt leží v nejvyšším poschodí bytového domu v Georgetownu, což znamená, že platí za dobrou adresu, ne za podlahovou plochu.

Nechci použít druhý falešný adaptér, protože kdyby našli jeden, objeví i druhý. Pestrost, to je moje heslo. Jenže instalovat tenhle druhý kousek bude o něco složitější než jen něco vrazit do zásuvky, a budu na to potřebovat brýle pro noční vidění – podobně jako ten sériový vrah v *Mlčení jehňátek*, až na to, že já jsem nikdy nikoho nezavraždil, natož abych někoho stáhl z kůže.

Vraždu je možné spáchat tak, že vypadá jako sebevražda, a sebevraždu spáchat tak, že vypadá jako vražda.

Už vás otravuje věčný strach před požárem nebo před lupiči? Chcete sledovat hosty na vašem večírku a současně je chránit před nechtěným vdechováním dýmu? Představujeme

Benjaminův funkční detektor kouře a skrytou barevnou kameru, vše v jednom. Zařízení snadno umístíte kdekoli na strop a dodává se ve třech atraktivních barevných odstínech, aby ladilo se všemi vzory tapet. Teď to nejlepší – kamera s objektivem o průměru 3,6 milimetru a zabudovaný mikrofon vám umožní vidět a slyšet vše, co se v místnosti děje. A to ještě není všechno: pokud objednáte hned teď, přidáme dvanáctivoltový síťový adaptér zcela zdarma!

Můžete mi věřit, že nejsem tak úplně normální, jak vypadám.

Výborně, hotovo. Kuchyň vyhlíží stejně, jako když jsem do ní vešel. Starý Dianin detektor kouře a brýle pro noční vidění jsem hodil do sportovního vaku a ještě jsem se minutku zdržel, abych se ujistil, že jsem tady po sobě nic nenechal.

Kontrola času na hodinkách: je 9.57 večer. Dostal jsem pokyn, že mám nejpozději v deset vypadnout. Takže mám ještě tři minutky k dobru.

Sáhl jsem po klice, když mi to došlo – dopustil jsem se příšerné chyby.

Ve *Zloději* nehrál Paul Newman. Byl to James Caan.

Jak jsem si mohl splést Paula Newmana a Jamese Caana? Nejspíš nervy.

Zamkl jsem a rychle jsem přešel po chodbě k požárnímu schodišti, od jehož dveří mám taky klíč. Otevřel jsem je a vyklouzl do nočního vzduchu zrovna ve chvíli, kdy se z chodby ozvalo *ding* výtahu, který právě přijel.

Kapitola 2

Scházel jsem po požárním schodišti krok za krokem celých šest pater a křečovitě jsem svíral zábradlí. Nemám rád výšky. Prezidenti Washington a Jefferson chtěli, aby District of Columbia zůstal „nizkým městem“. Naprosto je chápu.

Po roce 1890 postavili na Q Street hotel Cairo, který byl vysoký padesát metrů a tyčil se nad okolní zástavbu. Následovalo značné pozdvížení, na něž Kongres o několik let později reagoval tím, že vyhlásil zákon o výšce budov. Tuto normu v roce 1910 revidovali tak, že stanovila ještě restriktivnější podmínky. Nyní je maximální výška budov v hlavním městě omezena tak, že mohou být vysoké jako šířka ulice, k níž stojí čelem, plus šest metrů. Ulice v DC jsou málokdy širší než třicet nebo pětadvacet metrů, takže výška zdejších domů zpravidla nepřesahuje 40 metrů, což obvykle znamená třináct a méně podlaží.

Pro mě je to pořád ještě moc vysoko. Nedokážu se postavit těsně k římse. Nebojím se, že bych ztratil rovnováhu nebo uklouzl. Bojím se, že skočím.

Když jsem sešplhal na zem, prošel jsem parkovištěm a po schodech vystoupil na cihlami dlážděnou pěšinu, která se táhne podél kanálu C&O. Diana bydlí v krátkém kousku Třiatřicáté ulice zabírajícím jen dva bloky mezi řekou Potomac na jihu a kanály Chesapeake a Ohio na severu. Její byt leží v posledním domě před slepým koncem ulice, kterou ukončuje kanál, takže jsem skrytou cestou mohl dojít zpátky před čelní stranu jejího domu.

Je srpen, lepkavé dusno. Hlavní město postavili na bažinách a v této roční době zde panuje nesnesitelná vlhkost vzduchu. Vůbec nevyčítám Kongresu, že se drží stranou.

Před loftovým domem na protější straně ulice stáli dva mladší kluci, pokuřovali cigarety a okukovali mou motorku.

„Parádní mašina,“ pravil jeden z nich. Je pomešší a ošuntělý jako Joaquin Phoenix v *Zemřít pro...* – tam vystříhla Nicole Kidmanová podle mého mínění průlomovou roli, v níž poprvé předvedla, že dokáže utáhnout celý film.

„Líbí se ti?“ zeptal jsem se. Mně taky. Je to Triumph America 2009. Dvojité vačkové hřídel, objem 865 kubíků, dvouválec čtyřtakt, dvojice zvednutých kónických výfuků, strašidelně černý lak s chromovými doplňky. Ano, zrovna takový, na ja-

kém jezdil Colin Farrell ve filmu *Daredevil*. Neříkám, že jsem si ho koupil jen kvůli tomu. Ani netvrdím, že ne. Je ovšem pravda, že je to fakt parádní mašina.

„Jezdíš na ní často ven mimo město?“ zeptal se ten kluk.

Colin Farrell byl skvělý v *Telefonní budce*. Taky se mi líbil ten policajtský film, který dělal s Edwardem Nortonom, a ten kousek z budoucnosti s Tomem Cruisem, *Minority Report*. Jako herec je podceňovaný. Měl by natočit nějaký film s Nicole Kidmanovou.

„No jo, když mám možnost, tak vyjedu ven, aby si protáhla nohy.“ Neměl bych se zrovna teď tady v okolí vyskytovat, a přece kvákám s dvojicí kluků o své motorce.

Zvedl jsem pohled do tmy směrem k Dianinu bytu, k trojúhelníkovému balkonu, který trčí nad Třiatřicátou ulicí. Využívá ho víc jako zahrádku než k čemukoli jinému. Postranní římsy jsou plné květináčů se všelijakými rostlinami a květinami a na podlaze balkonu stojí větší nádoby s malými stromky, a o to všechno se Diana stará s laskavou péčí.

V bytě se rozsvítilo. Rozzářilo se okno v kuchyni.

„Co na tom máš obuté?“ zeptal se kluk a kopl do předního kola.

„110/90 ME880,“ odpověděl jsem. „Mám rád osmsetosmdesátky vpředu i vzadu.“

Že by Diana už byla doma? To je... zajímavé.

„Hustý,“ prohlásil ten kluk. „Chlap, ke kterému jezdím do pneuservisu, Metzelery nevede. Já jezdím už roky na Avonech.“

Podíval jsem se na něho. „Doted' jsem s pneumatikami neměl problém.“

Zeptal se mě, do jakého pneuservisu jezdím. Tak jsem mu to řekl a on si to zapsal na kousek papíru. Pak jsem nasedl na motorku a ještě naposled jsem zvedl pohled k Dianinu balkonu. Dobrou noc, lady Di...

Co to...

„Kristepane!“ vykřikl jsem.

Z balkonu se volným pádem řítí nějaké tělo hlavou napřed, šest pater až na zem. Zavřel jsem oči a odvrátil se, ale nemohl jsem vypnout uši před odporným *žuch*, když tělo dopadlo na cihlovou dlažbu, rozdrtilo se a praskaly kosti.

Kapitola 3

Seskočil jsem z motocyklu a rozběhl se k ní. Ne. To není možné. Nemůže to být ona...

„Viděl jsi to?“

„Co se stalo?“

Doběhl jsem až jako druhý, dřív se k ní dostaly dvě ženy, které vyskočily z auta zaparkovaného na kruhové příjezdové cestě a teď klečely vedle těla.

Ach, Diano. Tělo leží téměř na vozovce s rozhozenýma rukama a tváří k zemi. Zářivé vlasy pokrývají rozdrcený obličej i obrubník vedle. Zůstal jsem stát za těmi dvěma ženskými a jim přes ramena jsem se díval na jedinou ženu, kterou jsem kdy...

Proč, Diano? Proč sis tohle udělala?

Ozval se výkřik: „Viděl někdo, co se stalo?“

„To bylo z Dianina balkonu!“ volá někdo, kdo zrovna přibíhá na místo neštěstí.

Kolem těla se rychle shromažďuje dav lidí. Nikdo není schopný cokoli udělat, každý na ni jen zírá jako na nějaký muzejní exponát. A ona je – já to slovo ani nedokážu vyslovit, ale nedýchá, její tělo je roztříštěné, není... není už naživu.

Nechte ji na pokoji, říkám si v duchu, a možná i nahlas. Nechte jí volný prostor. Dopřejte jí trochu důstojnosti.

Ještě že je aspoň tma, která ji milosrdně zahaluje jakýmsi náznakem soukromí. Není vidět rozbitý obličej ani všechnu tu bolest, která se v něm musí zračit. To, že Diana i ve smrti

skrývá zničenou tvář před veřejností, jakýmsi podivným způsobem odpovídá její nekompromisní hrdosti.

Někdo volá sanitku. Pak náraz všichni lidé sahají po mobilních telefonech. Bezmocně jsem dosedl na paty. Nemohu pro ni vůbec nic udělat. Potom jsem zahlédl mezi čumily vpravo ode mě kusy rozbitého květináče a rozsypanou zeminu. Dokonce jsem rozlišil i flíček skořicové barvy. Znovu jsem se zahleděl nahoru na balkon, i když potmě a z tohoto úhlu nemohu nic vidět. Ale musí to být její muškát, pelargonie, které v květináčích letnila poblíž hrotu trojúhelníkového balkonu, vystrčeného nad ulici.

Vycouval jsem a odstoupil od narůstajícího zástupu lidí. Vracel jsem se na Třiatřicátou ulici, protože jsem nebyl schopen sdílet jejich morbidní zvědavost.

Otočil jsem se a na místě začal zvracet. Ani nevím jak, ale náraz jsem klečel na vozovce na všech čtyřech.

Diana mě hladí po tváři. Směje se na celé kolo, když jsem se v nově otevřené kavárně na M Street celý posypal práškovou smetanou. Je to zrovna měsíc, co mi předváděla nový odstín vlasů, které si nechala přebarvit na hnědo a byla zvědavá, co tomu budu říkat. Ten pohled, který na mě upřela, když myslela na něco, o čem nechtěla mluvit. Otočila se a podívala se na mě, a když si uvědomila, že jsem to já, usmála se. Bezstarostný úsměv, který možná nebyl zase tak bezstarostný. *Ty idiote, vždyť brala lorazepam – jak ti to mohlo ujít? Jak to, že sis nevšímal příznaků?*

Potřebovala ode mě pomoc a já jsem nebyl na pravém místě. Neudělal jsem všechny potřebné a nutné aktivní kroky. Nikdy by mě nenapadlo, že by se mohla rozhodnout pro *sebevraždu*.

Vraždu je možné spáchat tak, že vypadá jako sebevražda, a sebevraždu spáchat tak, že vypadá jako vražda.

„Hej, brácho...“

Ty muškáty.

„Támhle se někomu udělalo špatně!“

Utíkej, Benjamine, utíkej.

Do toho sirény, záblesky majáček probíjející tmu, a zakoušel jsem tíseň, jako by mi se mi nedostávalo vzduchu...

„Drž se,“ napomínal jsem se. „Drž se, Benjamin.“ Zhluboka jsem se nadechl a zvedl se na nohy.

„Dobře.“ Naskočil jsem na motorku a rychle odjel.

Kapitola 4

Vyhnul jsem se dálnici a raději se vydal domů ulicí Independence, protože jsem si nevěřil, že bych zrovna teď dokázal řídit motocykl vysokou rychlostí. Držel jsem stroj v klidu a nesnažil se nikoho předjíždět. Sledoval jsem cestu zamženými, uslzenými očima a ruce se mi tak třásly, že jsem sotva udržel řídítka.

Po Independence je to o něco blíže – 7,13 kilometru od dveří ke dveřím, abych byl přesný – než po dálnici, kudy je to 7,72 kilometru, ale městem to trvá o něco déle, 15 minut a 48 vteřin oproti 13 minutám a 12 vteřinám. V této noční době, kdy doprava prořídla, by se měl rozdíl v době dojezdu snížit. Během posledních devíti měsíců byla dojezdová doba cestou po Independence od 11 minut a 5 vteřin do 22 minut a 18 vteřin. Nikdy jsem neměl příležitost porovnat obě trasy během špičky, protože v ulicích Constitution a Independence platí v té době dopravní omezení, čemuž jsem musel přizpůsobit svou trasu, takže jsem očividně mohl všechna porovnávání rovnou vyhodit z okna. Bylo by to jako porovnávat jablka a pomeranče. Pomeranče a jablka.

Pelargonie. Jablka. Apple...

Fiona Appleová si zasloužila stát se větší hvězdou. Být aspoň tak populární, jako byla Amy Winehouseová. Vždycky mi jedna připomene druhou, ty hrdelní, oduševnělé hlasy... Ale Fiona jako by se po singlu „Criminal“ stáhla do pozadí. Ne že by se nakonec Amy vedlo nějak o hodně líp.

Jo, a k tomu, jak se mi rozbíhají myšlenky: Když na mě působí nějaký stres, je to horší. Doktor Vance pro to používal parádní termín – *adrenalinem vyvolané emocionální útočiště*, jenže já osobně si myslím, že se tím jen snažil ospravedlnit děsné peníze, které mu platil můj otec, aby mě „dal do pořádku“. Dlouho mi trvalo, než jsem přišel na to, že trpím histriickou poruchou osobnosti.

Jeden blok od Bílého domu jsem najel na ulici Pennsylvania, která mě – jako všechno, jako písnička nebo strom nebo kyslík – přivedla k myšlenkám na Dianu. *Je velice talentovaný*, řekla jednou o prezidentovi. *Chápe, o co se snažíme, jako nikdo před ním*.

Ach, Diano! Inteligentní, starostlivá, idealistická Diano. Udělala sis tohle sama? Nebo tě někdo zabil? Ani jedna z těch možností nedává smysl.

Ale já přijdu na to, jak se to stalo. Tím se přece žívím, no ne?

Zatroubilo na mě přijíždějící SUV a předjelo mě na Constitution po druhé straně. Jen dva prezidenti podepsali tuhle Ústavu. Washington a Madison. Madison byl ze všech prezidentů nejmenší. A jako první byl předtím členem Kongresu Spojených st...

Udělal jsem myšku, abych mohl objet Mazdu RX-7 před sebou a brzdil jsem přední i zadní brzdou ze všech sil, co jich ve mně bylo. Skončil jsem tím, že jsem kličkoval mezi auty před sebou i za sebou. Červené světlo znamená stůj! Soustřed se, Bene! Tohle zvládneš.

Benjamine, čím dřív pochopíš hranice svých možností, tím líp.

Nejsi jako všichni ostatní, Benjamine. Nikdy jsi ani nebyl. Ani předtím, než... no, než se stalo to s tvou matkou.

Budeš mít ještě spoustu času najít si kamarády, až vyrosteš.

Diana byla moje kamarádka. A mohla být i něčím mnohem víc. *Byla by.*

Tohle přece zvládnou. Jen si musím vzít nějaký lék. Prostě se potřebuji dostat domů.

Na semaforu naskočilo zelené světlo. Narovnal jsem motocykl a vyjel.

Diana Marie Hotchkissová. Jméno Marie dostala po své tetě, Diana zase po babičce. Narodila se 11. ledna 1978 v Madisonu, stát Wisconsin. Hrávala volejbal a softball, na Střední škole Svatého srdce v Edgewoodu získala cenu pro vynikající studentku španělštiny a školu ukončila v roce 1995...

Někdo troubí. Troubí na mě kvůli něčemu, co jsem udělal. Co jsem provedl?

„Zavři hubu a nech mě na pokoji!“ zařval jsem. Nečekal jsem, že mi z auta za mými zády někdo odpoví, nebo že mě vůbec zaslechne.

„Zajedte s motocyklem na kraj a vypněte motor!“ zaduněl hlas z megafonu.

Koukl jsem do zpětného zrcátka a poprvé jsem si všiml blížících majáček. Tohle není našťvaný motorista.

Za mnou jede policajt. To by mohlo být zajímavé.

Kapitola 5

Zastavil jsem motorku na kraji vozovky a vypnul motor.

K první zaznamenané vraždě policisty došlo roku 1792 v New Yorku, což bylo tehdy v místech, kde se nachází dnešní Jižní Bronx. Pachatelem byl nějaký chlápek jménem Ryer z významné farmářské rodiny, který se tehdy zamíchal do opi-lecké rvačky. Chcete slyšet, co je na tom legračního?

„Tak co to dneska večer vyvádíte?“ zeptá se policista, který mezitím došel ke mně. Osvětluje mě hledáček namontovaný na hlídkovém voze, který míří přímo na mě.

Legrační na tom je, že jeden z policejních okrsků v Bronxu má sídlo na Ryer Avenue, která je pojmenována po té stejné rodině.

Dal jsem mu řidičák a doklady od motorky. Nejspíš už mě stejně vyhledal podle poznávací značky. Už ví, kdo jsem.

„Můžete si sundat přílbu, pane?“

Vlastně nemůžu. Ale stejně jsem to udělal. Podíval se mi pátravě do očí. Nebude to žádný příjemný pohled.

„Víte, proč jsem vás zastavil, pane Caspere?“

Protože na to máš právo? Protože máš právo zastavit, prohledat, prohmátat a zadržet, v podstatě koho si vzpomeneš, kdykoli se ti zamane? Protože jsi impotent, trpíš zácpou a jsi napoleonský transvestita?

„Kousek zpátky jsem měl trochu potíže s řízením,“ přiznal jsem.

„Málem jste způsobil nehodu,“ opravil mě. Pěstoval si knír připomínající řídítka. Nepůjčili si tohohle policajta z kapely Village People?

Nemyslím, že bych si někdy pěstoval na obličeji nějaký porost, a i kdyby ano, nikdy bych ho netvaroval jako řídítka. Spíš bych snesl dvoudenní strniště, jaké nosil Don Johnson v seriálu *Miami Vice*. To by bylo parádní.

„Než jste minul jediný blok, tak jste třikrát přejel střední čáru,“ sdělil mi.

Rozhodl jsem se trochu uplatnit svoje práva, než abych sám sebe obviňoval. A budu se modlit, aby se mě neptal, co vezu v batohu – například brýle pro noční vidění, použitý indikátor kouře a nějaké základní nářadí. Nebo použitý tělový krém, který jsem sebral z Dianiny ložnice.

Potřebuji se dostat domů. Musím získat čas na přemýšlení, abych to všechno rozluštil.

„Pil jste něco dnes večer, pane?“

Stojí docela blízko mě. To je jedno z rizik, když policista zastaví motocyklistu. Mohl bych z žertu natáhnout ruku a chytit ho za obušek nebo za želízka, které má na opasku, možná i sáhnout na zbraň zasunutou v pouzdře, ještě než by řekl *vdo-lek*. Nespíš by mu to ale nepřišlo moc vtipné.

Jestli ale bude příliš dotírat, možná bych to nemyslel z legrace. Snad už jsem se o tom zmínil, ale někdy nemůžu věřit ani sám sobě.

„Střízlivý jako mnich,“ odpověděl jsem. Ovšem když jsem vyrůstal, tak náš farář otec Calvin pil jako duha.

„Rozčililo vás snad něco?“ zeptal se.

No, večer začal docela příjemně, když jsem úspěšně instaloval sledovací zařízení do domu ženy, kterou miluji. O něco později to nabralo obrat k horšímu, když spadla z balkonu a zabila se. *JAK BY SE TI TOHLE LÍBILO, POLDO?*

„Pohádal jsem se s přítelkyní,“ vysvětloval jsem. „Omlouvám se za to, jak jsem řídil. Bylo toho na mě trochu moc. Jsem ale úplně střízlivý a domů pojedou opatrně. Bydlím na Hillu, jen pět minut odsud.“

Dokážu hrát normálního, když je to potřeba. Nějakou dobu si mě prohlížel, koukal mi do očí, a pak mi řekl, ať zůstanu sedět na motorce a ani se nehnu. S mým řidičským průkazem a dokladem od motocyklu se vrátil k hlídkovému vozu. Nenajde nic zajímavého, nemám žádný záznam v rejstříku – tedy aspoň ne takový, který by tam mohl najít.

Ulyssese S. Granta jednou zastavili, protože jel příliš rychle na koni. Dostal pokutu dvacet dolarů a trval na tom, že ji zaplatí. Franklina Pierceho zase zatkli, protože srazil koněm starou dámu, ale obvinění bylo vzato zpět.

„Vy jste reportér,“ informoval mě policista, když se vrátil. „Pracujete pro *Capital Beat*. Už jsem vaše články četl. Proto se mi zdálo vaše jméno povědomé.“

Ve skutečnosti jsem korespondentem z Bílého domu, a taky mi patří celá společnost provozující *Capital Beat*. To je výhoda, když máte bohatého dědečka. Znamená to snad, že mi nevypíše pokutový blok?

Ani náhodou. Obeslal mě kvůli neopatrnému řízení a přejíždění střední dělicí čáry. Připadalo mi to jako dvakrát totéž, ale v té chvíli nebyla vhodná doba na diskuse o logice. Chtěl jsem jen, aby mě nechal jet, což taky udělal, ovšem s bloky za poru-

šení dopravních předpisů. To byla dobrá zpráva. Další dobrou zprávu znamenalo, že mě ten policajt jakýmsi bizarním způsobem uklidnil a přinutil mě vrátit se aspoň trochu do normálního stavu.

Špatná zpráva zněla, že jsem byl oficiálně lokalizován nedaleko Dianina domu ani ne hodinu po její smrti.

Kapitola 6

Nespal jsem, přesto mě navštívil sen: o pistoli na podlaze v koupelně, o ženě natažené na chodníku, o krvavých cákancích na závěsu v koupelně, o prázdných a mrtvých očích, o křiku, který nikdo nemůže slyšet, o kapce krve ve volném pádu, kdy zaujímá tvar koule, než bezhlučně dopadne na povrch.

„Diano,“ řekl jsem nahlas. Prudce jsem zvedl hlavu. Vstal jsem z odpočívadla v prvním patře a spěchal jsem po schodech dolů. Nezaslechl jsem její hlas?

„Diano?“

Prohlédl jsem kuchyň, obývací pokoj, koupelnu.

Venku pomalu ustupovala tma. Svítalo. Uběhlo sedm hodin a mně to připadalo jako sedm desetiletí, mučivých a bolestných. Celé tělo mám zalité potem a teprve se mi zklidňuje bušení srdce. Bolí mě ruce i nohy a sotva dýchám, jako by mi někdo stál na prsou.

Doběhl jsem ke vchodovým dveřím a vyhlédl klíčovou dírkou: přímo před mým domem parkuje malá bílá dodávka. Náhoda? Naproti přes ulici v Garfieldově parku se pohybuje několik raních běžců. Oskar, velký knírač mého souseda, močí na cihlovou dlažbu mé příjezdové cesty. Z velkých kníračů mám hrůzu. Lidi by měli chovat jen ty malé. Působí až nesmyslně, že mohou být tak obrovští. Z nějakého důvodu mi připomínají Wilforda Brimleyho. Tomu chlapovi je po celý můj život šedesát.

Prezident Johnson měl přinejmenším tři psy, vesměs bigly, a dva z nich se jmenovali On a Ona. George Washington choval foxhoundy, ale měl rád všechny psy. Během bitvy o Germantown jeho vojáci našli teriéra, který patřil britskému generálu Howeovi, jeho zapřisáhlému nepříteli. Vojáci si psa chtěli nechat jako válečnou trofej, ale Washington jej vykoupal, nakrmil a potom vyhlásil zastavení palby, aby jeden z jeho mužů mohl pod bílou vlajkou pejska převést přes frontu a vrátit ho majiteli. Roosevelt měl psa, kterého bral pokaždé...

V té chvíli se jakoby odnikud zjevil kluk a hodil mi ke dveřím noviny.

Shýbl jsem se, což nedávalo smysl, pak jsem kluka s novinami proklel – však ještě dostane svoje, a nebude to dlouho trvat – a nakonec jsem usoudil, že jsem si včera v noci asi přece jen měl vzít léky. Teď na to ale není čas. Musím odsud vypadnout.

Napřed zajdu do sprchy, protože smrdím potem a vanilkovým tělovým krémem z Dianiny skříně. Řekl bych, že ho žena použije jen tehdy, když má doma někoho dalšího. Calvin Coolidge měl rád, když mu při snídani v posteli vtírali do hlavy vazelínu. „Vaseline“ je druhá nejlepší písnička od Stone Temple Pilots, hned po „Interstate Love Song“. Asi jsem si včera večer měl vzít ty pilulky, ale nesnáším jejich vedlejší účinky, čili lehkou nevolnost, zvonění v uších a taky, ehm, impotenci. *Pomohou vám, abyste nepoklesl, a zabrání tomu, aby se vám postavil.*

Ne že by v téhle chvíli byla impotence mým problémem číslo jedna. K tomuhle úsilí taky potřebujete mít doma někoho dalšího, aspoň to tak bylo, když jsem si to naposled ověřoval. Měl jsem sex s osmi ženami celkem v devětadevadesáti případech. Nejkratší soulož – od přede hry k vyvrcholení – trvala tři minuty a přibližně čtrnáct vteřin. Říkám *přibližně*, protože je jaksi nepohodlné hned civět na stopky, takže to musíte odhadnout: pět vteřin trvá vytažení a pět až deset vteřin, než jí složíte poklonu a můžete se kradmo kouknout na zápěstí.

Nejdělsí soulož, pokud vás to zajímá, trvala čtyřicet sedm minut a zhruba třicet vteřin. Kdybych vzal všechny své soulož, ovšem se zaokrouhlenými údaji, pak v lepších případech činí délka jednadvacet minut, střední hodnota je osmnáct minut a běžná sedmnáct minut. Moje učitelka matematiky slečna Greenleeová by byla pyšná. Protože s ní to pokaždé zabralo přes třicet minut.

Nikdy jsem ale neměl dlouhodobější přítelkyni. Většinou si kdovíproč myslely, že nejsem romantik.

Až na Dianu. Mezi námi fungovalo propojení. Jako bychom byli skládačka puzzle rozložená na stole, a naše výstupky a zálivky prostě pasovaly do sebe. I když ona na to doteď nepřišla.

Pustil jsem sprchu, ale hned jsem se prudce ohlédl. Co to bylo?

Opásal jsem se ručníkem a spěchal jsem do ložnice k oknu, pod nímž se táhla F Street. Bílá dodávka stála pořád na svém místě přímo proti mému domu. Jak se město probouzelo, takhle malebná ulice lemovaná stromy jako by rozkvétala. Po Garfieldově parku pobíhalo víc psů, ale ten velký knírač mezi nimi nebyl.

Přešel jsem k vršku schodiště a tam zůstal stát. Naslouchal jsem, jestli se z dolních dvou podlaží neozve nějaký zvuk.

Nic.

Spokojeně jsem se vracel do ložnice. Tu mi do uší vybuchl nápor hudby, řezavý zvuk kytar a dunění basy mě skoro poválily na koberec. „Fine Again“ od kapely Seether. Chvilku mi trvalo, než jsem se vzpamatoval, protože jsem málem dostal infarkt. Musí být půl sedmé. Radiobudík jsem měl naladěný na stanici DC101.

Roztočil jsem na sprše jen kohoutek s horkou vodou a nechal si vařící záplavou ničit krk. Měl jsem těžká víčka a nohy jako z gumy. Být vzhůru celou noc pro mě znamenalo zásadní nevýhodu, a zrovna teď, když jsem se potřeboval soustředit víc než kdy jindy.

Protože se budu muset vrátit do Dianina bytu.

Kapitola 7

Vedl jsem motocykl stejnou cestou, kudy jsem jel včera v noci. V ulicích panoval relativní klid, protože ještě nebylo ani sedm hodin ráno, a navíc zrovna nezasedal Kongres, což znamenalo, že se po městě oproti normálnímu stavu potulovalo citelně méně všelijakých parazitů – kongresových úředníků, činovníků zájmových skupin, lobbistů, ba i reportérů. I tak jsme ve městě nacpaní jako sardinky, ale všechno je relativní. Když jsem projížděl ulicí Constitution, zřetelně jsem cítil, jak stoupá teplota. Ukazovalo se, že bude větší vedro než včera.

V té chvíli jsem o spoustě věcí nevěděl vůbec nic. Netušil jsem, co Diana včera dělala, ať už přes den, nebo večer. Znal jsem pouze její instrukci, která zněla vypadnout z jejího bytu nejpozději v deset večer.

Desátá hodina večerní byla dobou, kdy Calvin Coolidge obvykle mířil do postele. Obvykle spal tak do sedmi, nejdéle devíti ráno, ovšem dopřával si po obědě šlofika. *Když spím, nemohu udělat špatné rozhodnutí*, žertoval. Prezident Arthur zřídka kdy chodil spát před druhou hodinou ranní. Prezident Polk obvykle pracoval dlouho do noci a brzy vstával, ale taky umřel vyčerpáním jen tři měsíce poté, co dokončil první funkční období v úřadu prezidenta. Podařilo se mu koupit Kalifornii, což řada lidí považuje za jeho plus.

Takže jsem několik minut před desátou vyklouzl z jejího bytu – co se asi stalo po tom? Slyšel jsem, jak se otevírají dveře výtahu – byla to Diana? Přicházela sama? A proč měla za tak důležitě, abych odešel nejpozději v deset?

Ujížděl jsem po K Street a kolem parku Georgetown Waterfront a cítil jsem, jak se mi zrychluje tep. Koukal jsem na nějaké kajakáře brázdící hladinu Potomaku a blížil se ke Třiatřicáté ulici. Naším třiatřicátým prezidentem se stal Truman,

ale do prezidentského úřadu nastoupil jako teprve dvaatřicátý, protože Grover Cleveland byl zvolen prezidentem na dvě funkční období, jež na sebe ovšem nenavazovala. Po prvním pobytu v úřadě nebyl znovuzvolen, protože ho v roce 1888 porazil Benjamin Harrison, přestože Cleveland zvítězil v lidovém hlasování. Potom však Harrisonovi zmařil znovuzvolení a se čtyřletou přestávkou znovu nastoupil do úřadu, ovšem je pravda, že Harrison kvůli nemoci manželky nemohl vést prezidentskou kampaň.

Možná jsem si přece jen měl vzít ty prášky.

Zabočil jsem vpravo na Třiatřicátou ulici a po ní ujížděl k severu, ke kanálu a Dianinu domu. Motocykl jsem zaparkoval o blok dřív a dál jsem pokračoval pěšky, už teď zpocený jako myš kvůli vysoké vlhkosti vzduchu, a nejspíš taky z nervozity.

Připadal jsem si jako Bruce Willis v *Pulp Fiction*, jak se vracel do svého bytu, když v ringu zabil svého soupeře a podělal tak příkaz, který měl od gangstera. Kdyby na mě čekal uvnitř John Travolta, zeptal bych se ho, proč točil film *Bojiště Země*. Kdybych pořádal filmový festival Bruce Willise, tak bych si promítl kousky *Šestý smysl*, *Smrtonosná past*, *Vyvolený* a *Pulp*. A možná i dvojku *Dannyho parťáků*, i když tam hrál jen sám sebe. No a co – byl by to můj festival podle mých pravidel.

Tohle se mohlo ukázat jako dost ošemetné. Musel jsem postupovat opatrně, aby mě nikdo neviděl. Měl jsem klíče od jejího bytu, ale někdo by mě přece jen mohl poznat. Moc jsem si přál mít takovou realistickou masku, jaké nosili ve filmech *Mission: Impossible*, jak si ji vždycky dramaticky strhli, aby ukázali svou pravou totožnost. Jenže jsem tu pořád jen já, osamocený Benjamin. Ne že bych byl nějak zvlášť nápadný. Naučil jsem se docela dobře chovat tak, abych nepřitahoval ničí pozornost. Lidé mi občas říkali, že se podobám svému otci, což asi mínili jako kompliment, ale ten mi byl milý jako injekce proti tetanu. Diana říkala, že vypadám jako Johnny Depp. Třeba bych se mohl maskovat za piráta. Nebo Johna Dillingera. Případně za Willyho Wonku.

Jak jsem se blížil, začal jsem cítit svírání v prsou, v ústech a v krku mi vyschlo a ruce i nohy hrozily, že mi vypoví službu. Tady včera večer skončil Dianin život. Pořád ještě mi to úplně nedošlo. Zacloumalo to se mnou, ale ještě se mi nestačily vytvořit jizvy. Mozek to ví a mé tělo na to odpovídajícím způsobem reaguje, ale pořád se mi to nějak nezdá reálné.

A potom k tomu došlo. Všechno jako by vykrytalizovalo. Před očima mi vyvstal obraz jejího pádu a zatoužil jsem vrátit čas jako Superman, když zachraňoval Lois Laneovou, abych mohl zjistit, co se Dianě přihodilo, a já o tom nevím, a co zavinilo, že se ji někdo rozhodl zabít nebo ji donutil, aby si sama vzala život. *Řekni mi to, Diano, dej mi vodítko, pověz, jak bych mohl odhalit...*

Jakýsi muž oblečený v civilním obleku stál těsně vedle místa, kam Diana dopadla, a vzhlížel vzhůru k jejímu balkonu. Pokud to není nějaký architekt nebo realitní agent, popřípadě milovník balkonů, bude to velmi pravděpodobně policista z D. C. Podíval se na mě a uviděl jsem jeho knír, který můj úsudek zpečetil. Tenhle chlap je polda, který vyšetřuje Dianinu smrt.

Ztratil jsem se ve vlastních myšlenkách a dopustil se příšerné chyby. Došel jsem až na tři metry k němu, a když jsem si uvědomil, koho mám před sebou, na místě jsem se zastavil, rovnou uprostřed chodníku. Čímž jsem ho na sebe samozřejmě upozornil. Otočil se a znovu si mě prohlédl. Mlčky jsem mu pohled oplácel. On ani já jsme neřekli ani slovo. A každou vteřinou to mlčení bylo čím dál horší. Tomuhle Uma Thurmanová v *Pulp Fiction* říkala trapný chvíle ticha.

Už dávno jsem propásl vhodný okamžik, abych pokračoval v chůzi a ledabyle ho minul. Další variantou je bezhlavý útek, a když jsem si ho tak prohlížel, napadlo mě, že pěšky bych mu asi utekl, ale celkem mi to připadalo jako ta úplně nejposlednější možnost, nemluvě o tom, že mě možná viděl parkovat motocykl, takže i kdybych zdrhl, stačil by mu jediný dotaz vy-

sílačkou, aby zjistil, kdo jsem – včetně faktu, že jsem se včera večer potloukal po okolí, řídil jako trouba a natropil zmatky.

Ach, Bene, tohle se vyvíjí opravdu skvěle. Bezvadný nápad, jít sem jen tak.

Udělal krok směrem ke mně. Zasunul si do úst složený plátek žvýkačky a kývl na mě.

„Dobré ráno,“ řekl s nacvičeným klidem. Já ale vím, která bije. Určitě mi to vidí na očích. Je lepší než ten policajt s knírem jako řídítka ze včerejší noci. Tenhle má antény v pohotovosti. On ví svoje. *On to ví.*

Co teď, ty chytráku?

„Bydlíte někde v okolí?“ zeptal se, zdánlivě jen čistě ze zvědavosti, jako by se mě chtěl zeptat, kudy k Washingtonovu památníku.

Neodpověděl jsem. Místo toho jsem zabloudil levou rukou za záda. Dbal jsem o to, aby šlo o ledabylý pohyb, a usmíval jsem se, abych v něm nebudil podezření.

Jediným vycizelovaným plynulým pohybem smekl poutko na pouzdru, které nosil na opasku, a položil dlaň na pažbu revolveru.

Kapitola 8

Ukázalo se, že polda je levák. Myslím, že mi to měl napovědět už fakt, že má pouzdro s pistolí na levém boku. Prezident Garfield byl levák. Truman taky. V moderní době...

Vytasil jsem novinářský průkaz vystavený metropolitní policií ve Washingtonu, který nosím složený v zadní kapse. „Jsem z *Capital Beat*.“

Policista se nadechl a ubral plyn, takže spustil ruku ze zbraně. „Kriste pane,“ řekl.

„To ne, já jsem jen reportér.“

Garfield byl ve skutečnosti obouruký. Dokázal psát jednou rukou antickou řečtinu a současně psal druhou rukou latinsky. Levák byla Al Pacinova postava ve filmu *Donnie Brasco*. Podle mého mínění tady sehrál svůj nejlepší herecký part, když předvedl, jak se krotí a zároveň si zoufá.

Policajt si zběžně přečetl mé osobní údaje z průkazu. Ten vydává vždycky po roce Metropolitní policejní oddělení. „Benjamin Casper,“ četl nahlas. „Tedy, Benjamine Caspere, zrovna jste mi připravil sakra horkou chvilku.“

No výborně. Vyslovil mé jméno dvakrát, čímž zečtyřnásobil pravděpodobnost, že si na mě později vzpomene.

Prezident Buchanan nakláněl často hlavu na levou stranu, protože měl jedno oko krátkozraké a druhé dalekozraké.

„Měl byste svůj průkaz nosit viditelně, kamaráde.“

„Vinen podle obžaloby.“ Kývl jsem směrem k budově, v níž bydlela Diana. „Měli jste tu včera večer skokana?“

Opět si mě důkladně prohlédl. „Oddělení pro styk s veřejností vydá později nějaké prohlášení. Pořád ještě probíhá identifikace.“

Jestli jsem někdy slyšel nějakou výmluvu, tak zrovna teď, a že my, korespondenti z Bílého domu, je slyšíme každý den. Většina detektivů nebo uniformovaných policistů člověku poskytne aspoň základní informace, než policejní mluvčí vydá nějaké oficiální prohlášení, zvláště když jim slíbíte, že přesně uvedete jejich jména. Z toho jsem pochopil jedno: tenhle případ se vyšetřuje nějak jinak.

Prostor, kde Diana dopadla na chodník, je ohrazený žlutou páskou. Kousky květináče a troška hlíny z muškátů tam ještě pořád jsou. Taky krvavá skvrna, jež se většinou rozlézá po chodníku a jen část se dostala až na obrubník.

Jakmile krev opustí tělo, chová se jako kapalina, a platí na ni všechny fyzikální zákony včetně zemské tíže.

„No tak mi trochu pomozte, detektive,“ žadonil jsem. „Vůbec žádné vodítko?“

Už mě začal vytěšňovat z vědomí. Jakmile se ukázalo, že jsem reportér, byl jsem pro něho vítaný asi jako prdící šváb.

Svou otázkou jsem ho ale zaujal. Otočil se ke mně. „Vodítko k čemu? K ženské, která skočila z balkonu?“

„No tak si to nechte pro sebe,“ zabručel jsem jako reportér, kterého někdo odmrští.

„Promiňte, Benjamin Caspere. Tohle zatím není nic pro vás.“

Co to má hergot s tím, že pořád opakuje mé jméno?

Rozhodl jsem se, že se smírím s neúspěchem a dám si odchod. Byla to pro mě, stručně řečeno, čistá ztráta. Nedostal jsem se do Dianina bytu a jeden z detektivů, který se zabývá její smrtí, třikrát opakoval moje jméno, což víceméně zajišťuje, že se mu doslova vypálí do paměti. Ještěže jsem mohl uhnout k reportérské profesi, abych zabránil zcela katastrofálnímu přešlapu.

Cesta sem nebyla úplně marná. Zjistil jsem tři věci, které jsem doteď nevěděl. Především fakt, že se Dianinou smrtí zabývá Metropolitní policejní oddělení a vyšetřuje ji jako vraždu. Za druhé se z nějakého důvodu chovají, jako kdyby to tak nebylo.

A za třetí kousek dál v ulici parkoval sedan lexus a v něm dřepěli dva chlápci se slunečními brýlemi, kteří se tuze zajímali o mě a toho poldu.

Kapitola 9

Nahodil jsem motor triumphu, spustil štít na přílbě a ještě jsem se otočil směrem k lexusu, abych se na ty dva chlápky znovu rychle koukl. Oba to byli běloši s jakoby ocelovými čelistmi, pěkně svalnatí, a zdálo se mi, že oba trpí zácpou. Dobře, s tou zácpou šlo jen o odhad. Netušil jsem, proč tam tak trčeli, a nebyla pravá chvíle, abych to zjišťoval – nemohl jsem těžit z momentu překvapení, byli dva a já sám, a navíc seděli v autě a já

na motorce. No a řekl bych, že na jedno ráno jsem vzbudil až dost podezření.

Pomalů jsem odjel domů a nabídl jim příležitost, aby mě mohli sledovat. Nevyužili jí. Takže je Diana možná vůbec nezajímá. Třeba se jen chtěli z toho místa pokochat výhledem na Potomac. Třeba pozorují ptáky.

Diana se mnou občas jezdila i na triumphu. To byly ty nejpříjemnější chvíle, které jsem strávil v sedle motocyklu, když mě rukama objímala kolem pasu, bradou se mi opírala o rameno a těšila se se mnou z těch malých dobrodružství. Pořád jsem se ještě nesrovnal s tím, že už se mnou nikdy na motorce nepojede.

Stal by se z nás pár. Věděl jsem to. Nejlepší páry jsou takové, které se napřed sblíží jako přátelé, jako Billy Crystal a Meg Ryanová v *Když Harry potkal Sally*. Až na to, řekněme si to otevřeně, že ona pro něho byla až moc hezká. Ale i tak, většinou se lidé sblíží kvůli sexuální přitažlivosti a teprve pak se pokoušejí zjistit, jestli se k sobě vůbec hodí. Sex je rozptyluje, a pak si až pozdě v jedné chvíli uvědomí, že jejich skládáčka nepasuje dohromady. My s Dianou jsme byli odlišní. Stali jsme se přáteli. Kámoši. Je pravda, že jsem chtěl víc, ale její neochota nás přiměla vybudovat si odlišný druh vztahu. Až bychom se dopracovali k té romantické fázi, už bychom nemuseli prověřovat všechno ostatní.

Je možné, že jsem o tom jenom snil. Teď už to nikdy nebudu vědět jistě.

Protože ji někdo zabil. Teď už jsem o tom byl pevně přesvědčený. Ona ty pelargonie milovala. I kdyby chtěla umřít, postarala by se, aby je neshodila, až bude skákat dolů. Nikdy by se jen tak lhostejně nepřevalila přes zábradlí, aby je vzala s sebou.

Dovedu si představit policajta, jak se téhle mé analýze posmívá. Případ spadlých muškátů. *Někdo v téhle místnosti je květinář!*

Museli byste ji znát tak jako já.

Nicméně videozáznam z jejího bytu ukáže pravdu. Jen musím počkat, dokud se odtud policie nestáhne...

Moment, moment! Co když Diana *věděla*, že ji někdo chce zabít?

Co když mě *jen proto* žádala, abych jí do bytu namontoval sledovací kamery? Nikdy mi neřekla, proč je tam chce, a tak jsem se neptal. Ale teď to dávalo dokonalý smysl.

Proč by se Diana obtěžovala mě žádat, abych do bytu umístil špiónské hračky, kdyby zrovna toho večera chtěla spáchat sebevraždu?

To by neudělala. Takže je to jasné. Diana Marie Hotchkissová byla zavražděna.

Ach, Diano! Bála ses o život? Proč? Co jsi komu povedla? Do jakého maléru ses zapletla? Věděla jsi snad něco, co jsi vědět neměla? *Udělala* jsi něco, co jsi neměla?

A proč jsi mi nevěřila natolik, aby ses mi svěřila?

Měl bych s tím běžet na policii. Jde o informaci zásadního významu. Potvrdí jim to, že Diana měla z někoho strach, a záznaky sledovacích kamer by měly celý zločin objasnit.

Jenže to mne znova staví před stejný problém, který mám od chvíle, kdy jsem včera večer odešel od jejího mrtvého těla roztaženého na chodníku: byl jsem v jejím bytě jen několik minut předtím, než sletěla z balkonu. A utekl jsem z místa činu.

V okamžiku, kdy vkročím na policii, se stanu v případě její vraždy podezřelým číslo jedna.

Kapitola 10

Z ničeho nic se na mě vrhli muži bez tváří, ale velicí a silní, s rychlými rukama, chopili se mě, popadli za krk a zápěstí a donutili mě, abych se podvolil, zvláště když mi nohy sklouzly na mokrých dlaždicích v koupelně, do ruky mi strčili pistoli a mocnou silou, které jsem nedokázal vzdorovat, mě zcela ovládli a přitiskli mi hlaveň ke spánku. Bránil jsem se, škulal

hlavou, uhýbal od zbraně, ale chytili mě za vlasy a přirazili mi bradu na prsa a znovu přiložili ústí hlavně ke spánku a tápali po spoušti. Natáhl jsem prsty, abych je dostal od spouště co nejdál, ale byli na mě příliš silní, moc silní, a já jsem slabý, a už vidím, jak se na závěs u sprchy rozprskla krev, ještě než jsem uslyšel výstřel, než jsem ucítil, jak mi kulka proniká mozkem, než jsem pochopil, že jsem mrtvý.

Vrhl jsem se kupředu a skoro jsem rozlomil svůj notebook na dvě půlky. Vydal jsem dlouhý vzdech a chvíli jsem se vzpamatovával. Sedím v koutě ložnice. Byl jsem online, pátral jsem po nějakém příběhu a nejspíš jsem u toho usnul. Od doby, kdy Diana zemřela, se mi to stává často – nespím jako normální člověk, ale spíš podřimuju, dokud mě neprobudí nějaký sen plný násilí. Mohl bych na prstech jedné ruky spočítat, kolik hodin jsem za poslední dva dny naspal.

Odložil jsem na koberec horký notebook, který mi ležel na zpoceném klíně, a zvedl se do dřepu. Tak jsem i zůstal a přikrčený k zemi jsem se přišoural k oknu, aby mě nebylo vidět.

Zvedl jsem se jen natolik, abych dohlédl na ulici dole. Slunce, které vyšlo teprve před chvílí, vysílá pruhy záře mezi stromy do parku i na F Street.

Bílá dodávka pořád parkuje u obrubníku naproti mému domu, teď už dva dny v kuse. Během dnů, které uplynuly od Dianiny smrti, jsem kolem ní několikrát projížděl. Nikdy jsem v ní nikoho neviděl. Dokážu ovšem nahlédnout jen do kabiny řidiče. Co se děje vzadu v dodávce, to nemám potuchy.

Jedna z mých sousedek, postgraduální studentka Alicia, která člověku nikdy nedopřeje zapomenout, že studuje klasickou starověkou literaturu na Radcliffu, venčí svého dobrmana na cihlovém chodníku na protější straně ulice. Odkudsi přiklouzalo frisbee a přistálo jí u nohou, načež se s obavami zastavila, protože k ní sprintoval druhý pes, plavý labrador, aby hračku uchvátil a aportoval. Odtahovala dobrmana stranou, aby předešla nějaké rvačce. Labradorovi se podařilo popad-

nout frisbee do zubů a vyrazil zpátky ke svému pánovi, který stojí uprostřed Garfieldova parku.

Po Oskarovi, tom obrovském knírači, není nikde ani památky.

Kdo asi může takhle brzy ráno láskovat se svým psem a házet mu frisbee? Velký, atleticky stavěný chlapík – není to jeden z těch, kteří seděli před pár dny v lexusu a pozorovali mě a policajta před Dianiným domem? Mohl by být. Nevím.

Otočil jsem se od okna a zachytil jsem vlastní pach. Včera jsem se nesprchoval. Na to, co jsem dělal včera, si moc nevzpomínám, čímž nechci říct, že trpím amnézií, ale spíš že mi to připadá všechno jako v mlze. Někdy během té doby jsem, zalezlý ve vlastním domě – to je jedna z výhod, když člověku patří online noviny –, nabašil článek o mocenském zápase mezi šéfem prezidentova štábu a tajemníkem pro vnitřní bezpečnost; podklady jsem vydoloval ze zdroje, který mám na ministerstvu vnitřní bezpečnosti, což je asistentka zástupce tajemníka, se kterou jsem jeden čas chodil. Patří k těm několika, které mě mají rády i potom, co to mezi námi skončilo.

Ozval se hlas diskžokeje podbarvený hudbou – můj radiobudík. V našem hlavním městě je půl sedmé ráno, povídal, a dnes prý budu mít báječný den.

To tedy nebudu. Z dneška se spíš vyklube pěkně mizerný den.

Pohybují se jenom pomalu, vleču se, zatrpklý a poraněný. Poslední dva dny jsem se divoce potácel mezi depresí, hořkostí a strachem, podle toho, zda jsem přemýšlel o tom, že a) Diana je navždycky pryč, b) někdo ji násilím sprovodil z tohoto světa, c) někdo by mohl mít podobné úmysly i vůči mně, a d) nějak, způsobem, který nechápu, na mě budou chtít hodit Dianinu vraždu.

Už od dětství v sobě mám zakódovaný pud, který mi připadá docela přirozený: obrátit se do sebe, skrývat se a nechat všechno a všechny tam venku.

Benjamine, čím dřív pochopíš hranice svých možností, tím líp.

Budeš mít ještě spoustu času najít si kamarády, až vyrosteš.

Diana byla moje kamarádka. A proto dnes nemohu zůstat doma.

Dnes se v Dianině rodném městě Madisonu ve Wisconsinu koná její pohřební slavnost, a té se musím zúčastnit.

I kdyby mě to mělo stát život.

Kapitola 11

Osprchoval jsem se, pečlivě oholil, natáhl na sebe oblek a sedl na triumph, abych odjel na letiště, odkud poletím do Madisonu. Čerstvý vzduch mi udělal dobře a na chvílku ze mě od-foukl skleslost. Dnes potřebuji mít všech pět pohromadě.

Zaparkoval jsem motocykl a prošel letištní halou na asfalt. Letiště Potomac leží jen několik minut jízdy od centra Washingtonu, a přece tu nejsou žádné ploty, kamery, ani opravdová kontrolní stanoviště. Jen si to představte! Chlap, který letiště provozuje, tedy musí mít nějaké koule. Ale když má volné místo, nechá mě na letišti vyvázat letadlo nebo je schovat do hangáru prakticky zadarmo, protože ho vychvaluji před ostatními korespondenty. V Distriktu se politika neomezuje jen na volené úředníky.

Přešel jsem ke svému letounu Cessna 172N Skyhawk, model 1979. Koupil jsem jej přede dvěma roky a trochu jsem kvůli tomu odškrábl z fondu, který mi nechal můj dědeček. Já jsem dědu nepoznal, ale vedl si výborně v konvenčním obchodování a ještě líp při obchodování s akciemi, takže vlastním letadlo, online noviny a ranec peněz investovaných do cenných papírů, které mi slušně vynášejí.

Cessna je krásná. Čtyři sedadla a přiměřeně velký prostor pro zavazadla. Modré pruhy v barvě nebe za pohodového dne. Takovou barvu měly Dianiny oči.

Dnes ti chci říct sbohem, Diano.

Prezident Kennedy jako první používal letoun známý jako Air Force One, upravený Boeing 707. Nechtěl, aby stroj vypa-

dal zbytečně vojensky, a zašel tak daleko, že z jeho trupu nechal odstranit slova *Air Force*. Kennedy v něm poprvé letěl na pohřeb Eleanor Rooseveltové, který se konal v newyorském Hyde Parku. Naposled tímto letadlem cestoval v listopadu 1963 do Dallasu. Na palubě letounu pak složil viceprezident Johnson prezidentskou přísahu.

Odtáhl jsem klíny, tedy klínovité zarážky blokující kola letadla. Pak jsem letoun obešel a uvolnil úvazy na křídlech a na ocase. Vysloužil jsem si udivený pohled pilota uzavazujícího své letadlo vedle mého. Při krátkých zastávkách tak kolem hodiny používá většina pilotů jenom klíny; úvazy dávají, jen když letadlo zůstává venku přes noc nebo déle. Já používám vždycky obojí. Člověk nemůže být nikdy dost opatrný.

Prezident Kennedy fantazíroval o své smrti. Často mluvil o atentátu a údajně na to téma natočil i žertovný domácí film.

Rutina předstartovní přípravy mě uklidňovala, uvolnila mi mysl od závažnějších starostí. Na křídlech nebyla žádná ná-mraza – to se také v parných srpnových dnech sotva dalo čekat. Dostatek oleje, vnější světla funkční. Už jsem odevzdal letový plán, takže bych neměl mít žádný nečekaný doprovod stíhaček. Pro vzdušný prostor nad celým Distriktem platí Zvláštní letová pravidla, což neznamená žádnou obtíž, dokud nějaký idiotský pilot nezapomene oznámit, že tudy bude pro-létat. Pak může čekat, že ho nejlepší američtí letci použijí jako cvičný terč.

Dvířka zavazadlového prostoru zajištěna. Ovládací lanka ke kormidlu a klapkám v pořádku. Antény navigačního rádia bez závad. Tyhle rádiové antény přijímají signály radiomajáků zajišťujících provoz na vzdušných „dálnicích“ a jsou nezbytné pro let řízený přístroji. Díky signálům ze dvou nebo více majáků nebo stanic dokážu triangulací určit svou polohu na mapě – ovšem jen když mi budou antény pracovat, jak mají.

Jednou z oblíbených Kennedyho básní byla „Mám schůzku se smrtí“. Často žádal svou ženu, aby mu ji recitovala.

Vylezl jsem do kokpitu a postupoval dál podle kontrolního seznamu. Bezpečnostní pásy: upnuté. Brzdy: zatažené. Palivová směs: plně nasycená. Zahřívání karburátoru: chladný. Nastříknout palivo do karburátoru. Plyn na osminu palce. Hlavní a signální světlo: zapnuté. Otevřít okno, zařvat: „Volno!“ Přidat plyn a zmáčknout knoflík startéru. Letadlo se pohnulo kupředu.

*Smrt na schůzku mne pozvala,
kde tyčí se zeď barikád.
Teď, kdy se vrací jaro snad,
kdy vůně květů plní vzduch,
Smrt na schůzku mne pozvala –*

Ty květy z básně by mohly být i pelargonie, které spadly ze šesti pater na chodník.

Kapka krve ve volném pádu zaujímá tvar koule.

Tlumený praskot statické elektřiny, rozčilené vřeštění z rádia. Po mé pravici pilot, který se po mně tak udiveně koukal, ječí a gestikuluje. Slyším podivné hlasité hučení, jako když jsme šli spolu, Diano, a přes Eastern Market zrovna projíždělo metro a jarní prosluněný vzduch voněl květy třešní a...

Sakra!

Dupl jsem na brzdy. Vrtule na čenichu mého Skyhawkka skoro rozsekala konec křídla Piperu Mirage, který pojížděl kolem mě. Ježíši, Bene, prober se!

Jaké jsou tři nejdůležitější věci, na které musíš myslet, když sedíš v kokpitu, Bene? Řídíš letadlo. Řídíš letadlo. Řídíš letadlo.

Dýchej, Bene.

Srdce se mi propíjžilo krkem zpátky do hrudního koše a pak už jsem navzdory třesoucím se rukám dokázal popojet na vzletovou dráhu.

Mám schůzku se smrtí.

Kapitola 12

Z oblastního letiště okresu Dane jsem odjel autem z půjčovny do pohřební síně Partridge, jež severní stranou sousedila se hřbitovem, na jih od ní ležely obytné domy a naproti přes ulici měla jakýsi chráněný les nebo park. Přízemní budova pohřebního ústavu z opršelých hnědých cihel s nevalnými keři a kouskem trávníku, který chřadl v letním úpalu, připomínala základní školu.

Jak jsem se blížil k jejímu vchodu, zpomaloval jsem krok. Skrz prosklené dveře jsem viděl na stojanu postavenou zvětšenou Dianinu fotografii, ovšem z dávnější doby, nejspíš ze školního plesu. Středoškolačka ve fialkových šatech, s načechranými volně rozpuštěnými vlasy a bílou kytičkou v ruce. Ve tváři měla bezstarostný, trochu pokřivený úsměv, jako vždycky.

Celý jsem se rozklepal. Udusil jsem nutkání, abych se otočil, utíkal pryč a vrátil se do hlavního města. Tohle prostě musím zvládnout.

Jsou určité věci v životě, které musíš udělat. To prohlásil můj drahý otec, když mi vázal kravatu ráno v den matčina pohřbu. Vždycky jsem si myslel, že je to pitomá fráze, ale v té chvíli se mi zdálo, že její smysl chápu.

Vešel jsem do budovy, ještě jednou jsem se podíval na fotku usmívající se Diany a pokračoval jsem ve směru šipky. Na konci chodby ležela jakási dvorana, v níž to šumělo tichým, uctivým mumláním těch, kteří přišli zemřelé vzdát poslední poctu. Všude plno květin. Po celé místnosti jsem viděl vystavené další Dianiny fotografie – jako novorozence, batolete, děvčátka v halloweenském princeznovském kostýmu. Jako dospívající slečny hrající volejbal a coby absolventky střední školy pózující fotografovi na obrázek do školní ročenky,

v očích zahleděných do dálky spoustu příslibů. Uprostřed sálku se shromáždilo několik mladých žen přibližně v jejím věku kolem notebooku, na němž se v pozvolném sledu promítaly Dianiny fotografie.

Kdepak je rakev? S touto otázkou přišel závan úlevy. Určitě jsem ještě nebyl připravený na to, abych ji viděl bez života. Jedna věc byla spatřit ji potmě, jak leží tváří dolů na chodníku, ale něco zásadně odlišného by bylo pozorovat ji vystavenou v drsném umělém světle, poničenou a polámanou, jako na nějaké výstavě.

Pak mi to došlo. Dianino tělo vůbec není v Madisonu. Pořád leží někde ve Washingtonu, k dispozici Metropolitnímu policejnímu oddělení. Ještě nevydali mrtvolu rodině. Teď se koná jen pohřební slavnost, zatímco samotný pohřeb se bude konat někdy později, až se stanoví příčina smrti.

Zrovna tak to bylo s mou matkou.

Vzadu v pravém koutě místnosti přijímal pár starších lidí s asi pětaticetiletým mladým mužem kondolence těch, kteří přišli. Její rodiče a bratr si tiskli ruce s přístupujícími lidmi.

Znovu jsem se rozhlédl kolem. Sešlo se nás tu kolem třiceti a já tady neznám živou duši. Od panáků z Washingtonu by se asi žádalo příliš mnoho, kdyby se kvůli tomu měli táhnout tu dálku do Wisconsinu. Většina mých spoluobčanů nemá svěrenecký fond jako já.

V rohu stála asi čtyřicetiletá žena v nažehleném černém kostýmku a prohlížela si koláž z Dianiných fotek. Jenže se na ně ve skutečnosti nedívala. Očima jako by nesoustředěně těkala po místnosti a často se zaměřovala na vchod. Vybrala si takovou pozici, odkud měla nejlepší výhled na celý prostor. Když jsem se s ní pokusil navázat oční kontakt, vyhnula se tomu. Vypadala dobře, ale přitom nijak nápadně, což je velice chytré – očividně všechno dělá tak, aby vůbec nevyčnívala z davu. Ať ji poslal, kdo chtěl, nebyl to žádný trouba.

Co tím myslím: ve filmu *Firma* byl jeden z gangsterů, který zabil Garyho Buseyho a ty právníky na Kajmanských ostro-

vech a pokusil se oddělat Toma Cruise, albín. Kdybyste si vybírali člověka, který za vás má udělat špinavou práci, vybrali byste si albína? Každý, doslova každý ho dokáže identifikovat: *No, koukejte... moc si na to nevzpomínám, akorát, no jo, měl bílý vlasy a červený oči a byl celej takovej bledej.*

Tahle žena tady má špinavě blond vlasy, vypadá normálně, tak středně vysoká, jednoduchý černý kostým atd. Může to být kdokoli.

Nadechl jsem se. Dobrá, tohle zvládnu.

Postavil jsem se na konec krátké řady lidí čekajících na to, aby si mohli promluvit s Dianinou rodinou, a srdce se mi rozbušilo. Proč by k čertu někdo posílal do akce albína? Mají vůbec lidé s nedostatkem pigmentu dost filmových rolí? Možná si řeknou, že je pro ně vyhrazená určitá parketa, a zvládají hrát podružné postavy, jen aby měli co dát na stůl k obědu, a čekají, že nějaká role, některý film rozhodne o jejich kariéře. Mohl by se jmenovat dejme tomu *Barva ničeho* a vyprávěl by o albínském klukovi z Detroitu, kterému kdekdo vykládá, že to nikam nedotáhne, ale který se vlastním úsilím a vystupováním na karnevalech a v reklamách na solária vyšvihne a proslaví se jako Klaun Alfie, hvězda Nickelodeonu...

„Zdravím.“

Otočil jsem se a za mnou stojí nějaká žena, je sama, oblečená ve volné halence a modrých džínsech, poněkud ležérněji, než bych čekal na pohřební slavnosti. Zdá se, že je stejně stará jako Diana, a tak hádám, že je místní, buď sousedka, nebo spolužačka ze střední školy.

„Ahoj,“ vykoktám. Zazní to jenom slaboučce, přestože jsem nešeptal.

„Já jsem Emma.“

„Ben.“

„Vy jste z Washingtonu?“ zeptá se. Má malounko přes váhu, kulaté břicho, možná je těhotná, ale netroufnu se jí na to zeptat. *Takový idiot zase nejsem.*

Přikývnu. „A vy?“

„Střední škola,“ odpoví Emma. „Pořád žiju tady ve městě. Můj manžel je profesor matematiky na univerzitě. Pracujete ve stejné firmě pro styk s veřejností jako Diana?“

Firma pro styk s veřejností? Diana v žádné PR firmě nepracovala.

„Jistě,“ přikývnu. „Ano.“

Zavrtí hlavou, ovšem pobaveně, ne obdivně. „To musí být něco, žít tam u vás. Všechny ty třenice a úhybné manévry a televizní komentátoři.“

„A Diana... Diana o tom hodně vyprávěla?“

„Ach, o nějakém ‚hodně‘ se vůbec nedá mluvit. Ztratily jsme spolu kontakt. Viděla jsem ji, jen když přijela možná jednou za rok do města na svátky a tak.“ Nepřítomně se usměje, asi se jí něco vybavilo. „Vzpomínám si, že promovala na Virginské univerzitě...“

Na Virginské univerzitě nepromovala. Vůbec na ni nechočila.

„... a potom dostala to místo na Hillu.“

Po ukončení vysoké nedostala místo na Hillu.

To bylo tak: Diana chodila do druhého ročníku na Wake Forest, významnou univerzitu zaměřenou na politologii, když otěhotněla. Profesor historie, který ji zbouchl, ji ukecal, aby šla na potrat. Vyhověla mu, ale skoro ji to zničilo, odešla ze školy a přestěhovala se do hlavního města. Pracovala jako hospodyně a uklízela byt u tehdejšího kongresmana Craiga Carneyho. Historie se opakovala a začala si s ním románek. Tomu neušlo, že má bystrou hlavu, a navíc je krásná, a když se stal zástupcem ředitele CIA, vytáhl ji na pozici styčné úřednice CIA v Bílém domě. Taky jí zařídil pěkný byt v Georgetownu. Románek skončil, Diana si začala sama platit byt, ale práce u CIA jí zůstala.

„Tak tomu říkala, Hill. Děsně ji to vzrušovalo. Povídala, že by jednoho dne mohla kandidovat do Kongresu.“ Emma zavrtěla hlavou a v zoufalém gestu pozvedla ramena. „Co... totiž, chci říct, ví někdo, proč si vzala život?“

Zdvihl jsem pohled ke stropu. Tenhle rozhovor se vyvíjel opravdu zajímavě.

„Někdy prostě svého známého ve skutečnosti neznáte,“ zahuhlal jsem.

Kapitola 13

George Hotchkiss byl v penzi a předtím pracoval jako řídící pracovník střední úrovně u společnosti Madison Gas and Electric. Narodil se ještě před druhou světovou válkou v Londýně, v padesátých letech odjel do Spojených států a začal zde studovat stavitelství na Purdueově univerzitě. Tam se seznámil s Bonnie Sturgisovou, s níž se 23. listopadu 1963, den po atentátu na Kennedyho, oženil.

Taky to byl panovačný a násilnický hajzl, aspoň podle Diany.

„George Hotchkiss,“ představil se mi se zarputilým výrazem a pomalu mi nabídl ruku. Podle figury měl zřejmě kdysi pořádně silnou horní partii těla, nejspíš hodně vzpíral, ale teď mu ochablé svaly pokrývalo aspoň deset kilo tuku.

„Ben Casper. Pane Hotchkissi, mně je velmi...“

„Řekněte ještě jednou to jméno, ano?“

To mě na okamžik zarazilo. „Benjamin... Casper.“

Očividně mu to nic neříkalo. „Odkud jste znal naši Di?“

Uvědomoval jsem si, že jsem Emmě právě řekl, že jsem s Dianou pracoval u jedné firmy, a tak jsem lehce mlžil: „Pracovali jsme spolu ve Washingtonu,“ odpověděl jsem. „Byla báječná,“ dodal jsem, abych změnil téma. „Ta nejlepší.“

Přeměřil si mě pohledem. Neměl jsem z toho pocit, že by získal pozitivní dojem. Toto mínění bylo vzájemné.

„Nikdy se o vás nezmínila,“ informoval mě, což od něho bylo milé.

„No, ona vás velice milovala, pane.“ To byla lež. Diana se nemohla dočkat, až z Madisonu vypadne. Nemělo to nic společného s městem samotným, šlo výlučně o její rodiče.

Postoupil jsem dál. S Dianinou matkou Bonnie taky nebyla žádná legrace. Jevila se, že je několik martini s vodkou za rozcestím, kde se rozešla se střízlivostí a umírněností. Měla krví podlité oči a slova se jí poněkud obtížně soukala z úst. Urazilo mě to už kvůli Dianě. Matka by měla být silná, když jde o takovouto událost, která postihla její dceru, no ne?

Dnes musíme být silní, Bene. Tak by to maminka určitě chtěla.

No, možná jsem až moc přísný. Každý truchlíme po svém.

„Nevzpomínám si, že bych někdy slyšela vaše jméno,“ sdělila mi Bonnie.

„Ano, váš manžel už mi to taky říkal.“

Další v řadě stál bratr Randy. Diana měla pro toho kluka slabost. Když mu bylo něco přes dvacet, nějakou dobu prý dost vyváděl. Teď údajně pracuje v místní zpravodajské televizní stanici ve sportovním oddělení, ovšem když jsem se na něho podíval – nevysoký, hrubá pleť, malé vodnaté oči, rozčuchané vlasy –, bylo mi hned jasné, že tohle je tvář spíš pro rozhlasové vysílání.

„Povídala o vás v jednom kuse,“ řekl jsem mu, což bylo po pravdě přehnané. „Vždycky v dobrém.“

„O tom pochybuji.“

Skoro jsem se rozesmál. „Tohle je moc pěkná pohřební slavnost.“

„Vigilie,“ řekl.

„Prosím?“

„Tohle je smuteční vigilie. My jsme katolíci. U nás se tomu říká vigilie.“

Tak dobře. „Je mi líto vaší ztráty.“

Přimhouřil oči. „Odkud jste ji znal?“

„Byli jsme přátelé.“

„Dobří přátelé?“

Přemýšlel jsem o množství způsobů, jak bych mohl odpovědět, ale řekl jsem jenom: „Ano.“

„Ehm, hm.“ Pomaličku přikývl. „No, jestli jste byl její dobrý přítel, Mikeu...“

Ben. Jmenuju se Ben.

„... tak byste mi možná mohl říct, jaký měla důvod, aby se zabila.“

Moje odpověď mohla mít řadu podob. Co tak asi čeká, že mu řeknu? Co kdybych ho poučil, že *vraždu je možné spáchat tak, že vypadá jako sebevražda, a sebevraždu spáchat tak, že vypadá jako vražda?* Radši jsem se rozhodl pro uctivé mlčení.

„No tak jste možná *nebyli* zase tak dobrými přáteli.“ Propustil mě poplácáním po paži. „Díky, že jste přišel, Mikeu.“

Na to jsem mu neodpověděl, i když bych moc rád. No, tenhle moula právě přišel o sestru, tak je potřeba mu leccos odpustit.

Nuže! To byla rodina. Nedokážu přijít na důvody, proč se Dianě nechťelo jezdit domů.

Čtyřicátnice ve slušivém černém kostýmku pořád ještě lekovala na opačném konci dvorany. Pokaždé když do místnosti vešel někdo nový, zvedla hlavu a chvíli si přichozího prohlížela. Konečně si všimla, že ji pozorují, ale i teď se vyhnula očnímu kontaktu.

Úplně stejně si počínala vyšetřovatelka LaTagliová při pohřební slavnosti méjí mámy. Jenže se nedívala na ty ostatní lidi, co přicházeli do obřadní síně v marylandském Rockvillu a zase z ní odcházeli. Nedívala se dokonce ani na mého otce.

Sledovala tehdy jenom mě.

Ty jsi takový silný chlapec, Benamine. Je ti teprve osm, a už jsi tak velký! Maminka by na tebe byla pyšná.

Ona tě měla moc ráda, že?

A tys ji taky miloval, že?

„Oni opravdu truchlí.“

Otočil jsem se na patě. Znovu za mnou stála Emma, Dianina spolužačka ze střední školy, která je možná těhotná. Líbí se jí, když se mi takhle připlíží za záda.

„Myslím rodina,“ dodala. „Zvlášť Randy. Věřte tomu nebo ne, dokáže být velice milý. Ale teď na něho dolehly těžké časy.“

To musí být těžké, Bene. Zvlášť když nemůžete tvé matce dopřát řádný křesťanský pohřeb. Říká se, že duše nemůže odejít do nebe, dokud není tělo pohřbeno.

„Jo,“ odpověděl jsem Emmě. „Musí to pro ně být těžké.“

Jenže jde o tohle, Bene. Nemůžeme dovolit, aby byla tvá matka pohřbena, dokud nepřijdeme na to, co se jí stalo.

Nevíš náhodou, co se jí stalo, Bene? Mám takový dojem, že víš.

Emma se na mě usmála, tentokrát celkem podmanivě. „Později se nás ještě pár sejde,“ sdělila mi. „Někdo zamluvil salonek v baru U Jacka. Nechtěl byste se taky zastavit?“

Podíval jsem se po dámě v černém. Někam se ztratila, v té chvíli ve dvoraně nebyla.

„To bych docela mohl,“ slíbil jsem Emmě.

Kapitola 14

Podnik U Jacka leží mimo univerzitní kampus a je plný dospělých i studentů z Wisconsinské univerzity, kteří usoudili, že už jsou příliš odrostlí na to, aby se spokojili s barem v kampusu. Mohli by to být vyvrhelové, rebelové, kteří se neučí řečtinu, nezajímají se o žádný sport, nechodí do studentské rady ani do žádných klubů, žijí si mimo kampus a rozhodli se pro dráhu buřičů ještě dřív, než pochopili, proti čemu by měli revoltovat.

Jako bych byl jeden z nich.

Někdo pronajal zadní salonek, takže jsme mohli oslavit Dianin život řádným způsobem, totiž s přispěním alkoholu. Podle mé zkušenosti – už coby dospělého – se pohřební slavnosti i pohřby samotné stávají příležitostí ke znovushledání, a bez

ohledu na depresivní záminku takové příležitosti jsou lidé všeobecně šťastní, že se zase vidí se starými kamarády.

Salonek měl stěny z neomítnutých cihel, v rozích pověšené televizory, byl dobře osvětlený a těm padesáti, možná šedesáti lidem tam z reproduktorů nad hlavami vyhrávala směsice hudby z devadesátých let – tu rap, tu taneční píseň. Skoro všichni přítomní byli zhruba stejně staří. Dalo se předpokládat, že jsou to spolužáci z ročníku, který v roce 1995 ukončil Střední školu Svatého srdce v Edgewoodu, nebo jejich významní partneři.

Mně se líbí ten počítačový výraz „významný partner“. Znamená to, že jste čímisi výjimečný (jste významný!), ale buď jste nemohl uzavřít manželství, protože jste gay, což dnes platí už jen v některých státech, nebo jste svobodný a z nějakého důvodu vám nesedí výraz *přítel* nebo *přítelkyně*. Až vám příště člověk, s nímž žijete, řekne: „Já tě miluji,“ odpovězte slovy: „Ty jsi pro mě velmi, velmi významný (významná).“

Proklouzl jsem mezi lidmi a zamířil k baru. Tu jsem zaslechl, jak někdo říká: „To je ten chlap, co pracoval s Dianou v PR firmě.“ Otočil jsem se a viděl skupinku hostů, kteří hleděli mým směrem, mezi nimi i Emmu a Randyho, jenž seděl na barové stoličce uprostřed skupiny.

„Je to pravda?“ zeptal se Randy až příliš hlasitě. Dnes večer už očividně přebíral. „Haló, Mikeu...“

Ben. Jmenuju se Ben.

„... hele, jak že se jmenuje ta PR firma?“

Ve *Spy Game* učí Robert Redford Brada Pitta některé finty používané při špionáži včetně postupu, jak verbovat cizince, aby se stali tajnými vyzvědači ve prospěch Spojených států. Co kdyby to byl zvěd? říkal Bradovi. Těch lží se teď musíš držet.

Máchl jsem rukou. „Mně se nechce mluvit o práci.“

„Já taky nechci mluvit o práci, Mikeu. Jen chci vědět jméno té firmy pro styk s veřejností, ve které jsi pracoval s mou sestrou.“